

Мразъ-червенъ носъ само се позасмѣлъ.

— Младъ си още, братко! — казва той. Но нека бжде както искашъ: тичай ти слѣдъ селянина, а пкъ азъ слѣдъ богатия. Като се съберемъ довечера, ще видимъ кому работата е била по-лека, кому по-тежка.

— Прощавай, братко!

Свирнали, плеснали и се затекли.

II.

Току-що зашло слънцето, и тѣ се събрали и запитвали единъ другъ.

Дума младиятъ:

— Ти, братко, се позабави — нищо ли не му направи?

Стариятъ се подсмива и казва:

— Ехъ, братко, Мразъ-синъ носъ, младъ си ти и глупавъ! Азъ го тѣй ужилихъ, че цѣлъ часъ да се грѣе, пакъ нѣма да се свѣсти.

— Какъ тѣй, прѣзъ такъвъ топълъ кожухъ, прѣзъ тѣзи дебели дрехи?

— Не помогнаха. Заврѣхъ се въ кожуха, подъ шапката му, въ краката му, че като го разтреперахъ!... Той настрѣхва, огъва се и дума: „То да не мръдвамъ, иначе не се наддѣлява на мряза“... Едва живъ стигна въ града. — А ти какво стори съ твоя селянинъ?

— Ехъ, братко, Мразъ-червенъ носъ, злѣ се пошегува ти съ мене, дѣто не ме вразуми ѓврѣме. Мислихъ: ще замразя селянина, а излѣзе, че той ми смаза хълбока.

— Какъ тѣй?

— Ей тѣй. Отиваше той, както самъ видѣ, за дърва. Още изъ пжтя почнахъ да го пронизвамъ, ала той не се уплаши, а ме и заруга: „лютъ, като всѣки мразъ!“ Азъ се обидихъ и почнахъ по-силно да го щипя. Ала шегата ми не бѣ за дълго. Дойде той въ гората, слѣзе отъ шейната и залови брадвата. Помислихъ си, сега ще го смразя. Сврѣхъ се подъ кожуха му и го зажилихъ. А той замаха брадвата, залетѣха